

נחלרי נצח

י"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גלין מסי' 717
פרשת ואתחנן-נחמו תשפ"א

ר"ח	צאת השבת	ניסח שבת	הדלקת נרות
20:58	20:21	19:06	ירושלים
20:55	20:24	19:23	תל-אביב
20:59	20:25	19:17	חיפה
20:56	20:21	19:23	באר שבע

דבר ראש הישיבה

להתנחם

שבת נחמו היתה הזמן בו רביה"ק אמר את אחד מתורתיו המפורסמות ביותר - ואפשר לומר שעל שמה הוא נקרא רבי "נחמן" - הוא לא רק אומר דברי נחומים, הוא גם מלמד אותנו מה עושים בשביל זה - וגם: למה כתוב פעמים "נחמו נחמו"?

האפר והחורבן את הנקודות הטובות, מתחזק בהן ובונה את עולמו מחדש.

איפה ה"זוכה ורואה"?

אך יש להבין: איך אחרי תשעה באב אנחנו מצליחים לעשות שבת שלמה של נחמה ואפילו שבע שבועות דנחמתא, הרי לא נבנה בית המקדש? ועוד, שכתוב (תענית ל, ב) כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה, והרי אנו התאבלנו ולא זכינו לראות בשמחה!

ופנימיות התשובה היא כך: על מה אדם מתאבל? על זה שהוא רוצה את ה' והוא אינו מצליח להשיגו, על זה הוא מקונן ויושב על הארץ. ומהי הנחמה? שכיון שהיו לך רצונות וכיסופים לגאולה אתה "זוכה ורואה בשמחה" עכשיו, כי אתה זוכה לתיקון ולהצליח ולהשיג קרבת אלקים כמידת הרצונות והכיסופים שהיו לך.

רק תחזיק מעמד

והלשון הכפול שבהפסטה - "נחמו נחמו עמי" - רומזת לנו דבר נוסף, שכל אחד ינחם את חברו. ובמה לנחם אחד את השני? מדריך אותנו רבי נתן - בכך שאחד ידבר עם חברו על הדעת הקדושה שמכניס בנו רביה"ק, על העצות הנפלאות שרביה"ק נותן לנו, שעל ידם אנחנו יכולים להתחדש ולהתחזק ולהתנחם. ובלשונו הטהור: "נחמו נחמו עמי", כאומר: 'אתם, בני ישראל עמי, נחמו נחמו עצמכם, זה את זה', וזה רמז שמזהירים שיעסקו בלימוד הדעת הקדוש של הרבי האמיתי ... שהזהיר שכל אחד ידבר עם חברו ביראת שמים בכל יום, להכניס הדעת הקדוש בחברו".

כי כשם שעברנו חורבן וה' צריך לנחם אותנו, כך זה גם בפרטיות, שעובר על כל אחד מה שעובר בגלותו הפרטית, גלות הנפש, וצריכים לקיים את העצה של "נחמו נחמו עמי" כאמור, שאיש לרעהו יאמר 'חזק ואמץ!', ויאמר לו 'יש לך את הכוחות להתחיל מהתחלה, כי אין שום ייאוש בעולם כלל! ה' איתך עיך ואצלך בכל מצב! ואם רק תחזיק מעמד, אתה תראה איך הכל יתהפך לטובה, כי כל מה דעבד רחמנא לטב עביד, ויש עניין שנתהפך הכל לטובה! - זו הדעת של רביה"ק, הנקרא 'נחמן' על מקצועו, שמנחם אותנו תדיר ואומר שאין ייאוש, כי ה' נמצא איתנו תמיד, בכל מצב ובכל עת ובכל שעה, וה' יעזור שאנך נזכה לראות איך הכל יתהפך לטובה כהרף עין בפרטיות ובכלליות בבניין בית המקדש בב"א.

שבת נחמו מנחמת אותנו לאחר שלושת השבועות בהם נחרב בית המקדש, ובספר "מגיד שיחות" כותב שהתורה שבה רבינו אמר "אין ייאוש" נאמרה בשבת נחמו. המשיח נקרא מנחם (ראה סנהדרין צח, ב), כי תפקידו לנחם את ישראל לאחר הגלות, וכן יש בעל מקצוע ששמו "נחמן", שפעולתו היא כל הזמן לחזק ולעודד את האדם.

רבי נתן מוסיף ואומר שעיקר הנחמה היא בשבת, ואין הנחמה ביום חול כמו בשבת כי שבת הוא זמן הנחמה. ואפשר לומר שכל השבתות של כל השנה הם בחינה של שבת נחמו.

הנחמה נעשית על ידי על ידי שאוספים ומלקטים את כל השברים שנותצו בחורבן הבית, שהוא עניין מציאת הנקודות טובות, כי צריכים תמיד למצוא את הטוב שבכל דבר. וגם אחרי החורבן יש נקודות טובות, כי גם אם חרב הבית האבנים עדיין קיימות ונמצאות, פשוט צריכים לבנות מחדש את הבית.

ולכן בכל שנה "שבת נחמו" חלה בפרשת "ואתחנן", כי בפרשת ואתחנן משה רבינו חוזר על כל התורה שנאמרה בהר סיני, שזו הבחינה של לוחות שניות, וההבדל בין לוחות ראשונות לשניות הוא שבלוחות ראשונות הייתה שבירה, ואחר שנשברו באו הלוחות שניות לתקן ובהם לא הייתה שבירה, וזו בחינת הנחמה שבשבת נחמו, שעוסקים בבנייה לאחר השבירה והחורבן.

לא כמו המן

לגויים אין תקומה אחר הנפילה, כי לגוי אין את המושג "התחדשות", כשגוי נופל הוא מיד מתייאש. ולהבדיל אצל יהודי - כל הסוד שלו הוא שאין ייאוש, כי יהודי תמיד מתחזק במציאת נקודות טובות ותמיד מוצא במה להתחזק.

הגויים חשבו שלאחר שאין בית מקדש לעם ישראל אפשר כבר לייאש את עם ישראל ולנצחם, כי גוי שנופל מוסיף וממשיך ליפול ואין לו תקומה, כמו שאשנתו של המן אמרה לו "אם מזעזע היהודים מרדכי אשר החלות לנפול לפניו לא תוכל לו, כי נפול תפול לפניו" ולא תהיה לך תקומה, וכמו במלכות יוון ושאר המלכויות שלאחר שחרבה מלכותם אבד כל כוחם וירדו מדחי אל דחי. אבל היהודים תמיד מוצאים את הטוב בכל דבר ועל ידי כך הם יכולים להתחזק בכל מצב, כי היהודי מלקט מתוך

חופשה חינוכית

שהשקיע את כל זמנו בלימוד והגיע להישגים גדולים בתורה. הכן, לעומתו, לא בחר בדרך אביו ויצא לעסוק למחייתו. פעם נשאל הבן: "איך לא המשכת את דרך אביו? הרי כל חיך ראית דוגמא של מסירות ללימוד התורה!". ענה הבן: "אמת ונכון שאבי השקיע רבות בתורה במסירות, אך מעשה אחד לא יישכח מליבי והוא הגורם לשינוי שעשיתי בחיי: כששיפצנו את הבית ראיתי שאבי התעניין בכל פרט, בסוג האריחים ובשילוב הייחודי שלהם עם הריצוף, וכשברכנו על המוגמר אבא נכנס הביתה וליטף את האריחים בהנאה גלויה ובסיפוק רב. אז הבנתי שאבא באמת אוהב לא רק את התורה, בפנימיותו הוא אוהב מאוד גם יופי חיצוני, וזה שינה אצלי את הכיוון".

אם כן, החינוך לערכים אצל הילדים מתחיל בעצם כשאנו - ההורים - נולדים, וכמאמר חז"ל "מאן דנפח מדליה נפח". כשנברר בתוכנו את החשיבות האמיתית שלנו לערכים שאנו מנחילים לילדנו - נצליח להשריש בתוכם את מה שאנו.

על בנינו ישיבתו המפורסמת של ר' מאיר שפירא מלובלין נכתבו המילים "לכו בנים שמעו לי יראת ה' אלמדכם", ורבי מאיר ביאר את פשרו: כשתלמיד בישיבה מפנים את חשיבות התורה והרוחניות - זה יהיה ניכר עליו כשיוצא מהישיבה לחופשה; אם "לכו בנים" וגם אז "שמעו לי" - סימן ש"יראת ה' אלמדכם". ביציאה לחופשה יש בפני התלמיד את הבחירה בין הטוב לרע, בין העיקר לטפל, וזה המקום האמיתי שבו נבחן האם "יראת ה' אלמדכם".

לא להסתיר את התלהבות

ה"בית ישראל" מגור מתעכב על הפסוק (במדבר ג, ד) "וימת נדב ואביהוהו בקרבים אש זרה... ובנים לא היו להם". לשם מה צריך הפסוק להזכיר שלא היו להם בנים? מסביר הרבי, שידוע שחטאם של נדב ואביהוהו הוא שהקטירו קטורת שלא צוה ה', כי מרוב השתוקקותם להתקרב לה' לא הצליחו להתאפק והכניסו קטורת בלא רשות, והם נענשו על כך כי היו צריכים לשמור את ההתלהבות בתוכם. אך הפסוק מוכרח להזכיר - "ובנים לא היו להם", אם היו להם בנים היה כביכול מותר להם להקטיר לצורך חינוכם, להראות להם התלהבות לקדושה מהי.

ניקח עימנו צידה לדרך: מותר ואף רצוי להורים להראות את ההתלהבות שלהם למצוות ואת צערם מההיפך כי הדבר נחקק במעמקי נפשם באופן בל יסוער.

מאמר זה ננסה לחבר את ימי החופשה המיועדים להפיק הנאה ושחרור אנרגיות, ולשלב עמם יחד את החינוך לרוחניות ולערכים.

אנו רואים בחוש שהילדים מכירים היטב את הוריהם. המיתר המיוחד שבליבם מבחין בניאנסים ויכול לזהות מה באמת חשוב להם ומה פחות חשוב. מודעות ההורים לעובדה זו תוכל לכוון אותם להשחיל בתוך תכנון החופשה מסרים חינוכיים שברצונם להנחיל.

הם לא התעלפו

אתחיל בסיפור: אל ה"חפץ חיים" הגיע רב עיירה בפולין, והחפץ חיים שאלו על מצב התורה בעירו. הרב ענהו שהמצב חלש מאוד. שאלו החפץ חיים: "ומה אתה עושה בשביל זה?" ענהו הרב: "אין לי מה לעשות ואי אפשר לעשות". כך שאלו החפץ חיים גם על מצב השבת, הכשרות, החסד, ועוד, ועל הכל ענה הרב שהמצב גרוע מאוד ואין ביכולתו לעשות דבר. השיב החפץ חיים ואמר: "אמנם אין מה לעשות, אבל להתעלף מהמצב המביש בוודאי אפשר, האם את זה כבר עשית? בתור רב המקום וכמי שאיכפת לו מהתורה והדת היית צריך להצטער עד כדי עילפון!".

את משמעות דברי החפץ חיים אפשר לפרש לא רק כדברי תוכחה לרב, אלא כדרך לעורר את בני העיירה על ידי שיראו את צערו הגדול של הרב מזלזול בתורה, עד כדי התעלפות.

בחור צעיר שירד מדרך התורה שמע את הסיפור הזה, ונענה ואמר: "כשהתחלתי לרדת לא עשיתי זאת בבת אחת, התחלתי עם סטיות קטנות, ואני זוכר שלא ראיתי שההורים שלי התעלפו מזה, ובכך הבנתי שלא חציתי גבול, וכך המשכתי עד שהגעתי לאיפה שאני נמצא היום. בטוחני, שאם הייתי רואה שלהורים שלי איכפת באמת והם מתעלפים מהירידה שלי הייתי עוצר בדרכי".

הקרמיקות או התורה

כשאנו מתכננים את החופשה, יש לפעמים התנגשות בין הערכים שלנו לפעילויות שונות בימי החופשה, כגון תפילה במניין, שמירת כשרות וצניעות. כשהילדים דורשים מאתנו לצאת לפעילות שאינה מתאימה לערכי היהדות, איך מסבירים להם את העניין הערכי? החפץ חיים נתן לנו עצה: "עילפון". כשהילדים רואים שמפריע לנו באמת להפסיד תפילה במניין וכדומה, כשהם חשים את הכאב החריף שלנו, הם יפנימו את חשיבות התפילה או הכשרות.

סיפור נוסף שמעתי על בנו של תלמיד חכם עצום

הופיע! גליון חודש אב

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר מתאים לכל בני המשפחה

<p>מחיר יחיד: 28 ₪ לחודש בלבד!</p>	<p>3 חודשים ראשונים ב-99 ₪ בלבד!</p>	<p>מחיר חודש ראשון ב-1 ₪ בלבד!</p>
------------------------------------	--------------------------------------	------------------------------------

למצטרפים מיותר: חתונה!

מוקד מנויים: 02-623-1218

בין התורה והמזבח

אתה נמצא כבר באזור המזבח לדוגמה, אינך יכול לעשות את כל מה שצריך להיעשות עליו, אלא רק דבר אחד ואז לרוץ פנימה ולעשות משהו אחר ואז תוכל לחזור למזבח ולהמשיך מה שרצית.

ולמה זה כך?

כי הקרבנות נעודו כדי להעלות ניצוצות מתוך הקליפות, ודבר כזה הוא מסוכן מאוד, ובבחינה מסוימת הסיבה לחורבנות הבית הראשון ושני היה בגלל המלחמה העצומה של הקליפות במקום הזה, בו שומטים מתחת ידם את הניצוצות שמחיים אותם.

ולכן הכל צריך ללכת בסדר מדויק, "על הפיס", ללכת לאט לאט, קודם כל זה, אחר כך ההוא, לא לקפוץ ישר לשם, הכל לפי הסודות העליונים.

זה הפלוס הגדול שיש בתורה, שהיא כלולה מכל סוגי העבודות - קטורת, עולה, מנחות, שלמים, בקיזור - כל מה שבבית המקדש הוצרכו ללכת בקצות הבהונות על סיכות מלובנות - אנחנו עושים בלימוד התורה בלי לשים לב אפילו, כמו שכתוב בגמרא (מנחות קי, א): אמר ריש לקיש, מאי דכתיב 'זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם'? כל העוסק בתורה, כאילו הקריב עולה, מנחה, חטאת, ואשם. ממש לא פשוט!

תאר לך את הכהן הגדול, זה שעוד חודשיים נעמד בסילודין ונמנה את עבודותיו המרובים בבית המקדש, מחליף את בגדיו חמש פעמים: קודם זה, ואחר כך זה, ואז אפשר את זה, ואם עשית את זה אז תוכל גם את זה. הכל בדיוק אטומי, כי כל תזוזה יכולה להפוך עולמות. וממול זה תעמיד את עצמך יושב מול הגמרא ולומד במתיקות בלי הרבה חשבונות ופועל בשמים את אותן מעלות נשגבות! עכשיו אתה מבין למה כתוב על התורה (הוריות יג, א) "יקרה היא מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים? (עפ"י פיקוטי הלכות חלוקת שותפין ה, יא, ועוד)

ני כבר מחכה לשמוע את קולו המתוק של ישעיהו הנביא "נחמו נחמו עמי". אצלי זה כמים קרים על נפש עייפה, לאחר שכבר שבועות שאנו שומעים תוכחות ופורענויות המחרידים כל לב מבין, ולאחר השיא בתשעה באב בו ישבו אבלים על הרצפה וקראנו בבכי את המגילה העצובה וזעקנו שוב ושוב אִיכָה, אִיכָה.

כעת הגיע הזמן להתנחם מעט, לשמוע את קולו של אלקינו פונה אלינו בחביבות נפלאה ומיוחדת, מנחם ומפיס אותנו על כל הצרות שעברו עלינו בעוונותינו שלנו(!), ומבטיח שאוט-אוט-אוט יגיע הגואל ויצא אותנו מכל הצרות.

גם אם אתה נמצא כבר באזור המזבח לדוגמה, אינך יכול לעשות את כל מה שצריך להיעשות עליו, אלא רק דבר אחד

לאמיתו של דבר, הדרך הכי פשוטה להינחם באמת זה לשקוע בלימוד התורה. "זאת נחמתי בעיני", אלו התנחומים האמיתיים. וגם הקדוש ברוך הוא כביכול, מאז שנחרב ביתו אין לו אלא ד' אמות של הלכה, וזה מה שעושה לו הכי הרבה נחת רוח.

ועיקר החידוש הוא, שאת התורה כל אחד יכול ללמוד, אין תנאים מוקדמים. אתה לא צריך להיות כהן ולא להיטרה מטומאת מת, פשוט תפתח את הגמרא ותלמד. לעומת זאת, התיקונים שבבית המקדש אינם מסורים לכל, לא כל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטול. אם אינך בן אחר בן מאהרן קדוש-ה' - אין על מה לדבר, וגם אם כן זכית - נבדוק אותך הלוח ושוב לראות אם אכן אתה ראוי להתקרב לבית המקדש, ואז נלביש אותך בבגדים מיוחדים ונזהיר אותך לעשות הכל בדיוק-בדיוק לפי הסדר, כי אם לא אין סיכוי שתעשה משהו בשמים.

תראה איזה סיבוכים אנחנו מספרים כל בוקר ב"אביי היה מסדר" שהכניהם היו צריכים לעשות בעבודות הקבועות: כל הזמן לרוץ. קודם שתי נרות, ואחר כך משהו אחר, ורק אז את חמשת הנרות הנותרים. גם אם

לצעירי הצאן

היהודי הנצחי

הגויים חשבו שלאחר שאין בית מקדש לעם ישראל אפשר כבר ליאש את עם ישראל ולנצחם, אבל היהודים תמיד מוצאים את הטוב בכל דבר וכן הם יכולים להתחזק בכל מצב, כי היהודי מלקט מתוך האפר והחרבן את הנקודות הטובות, מתחזק בהן ובוזג את עולמו מחדש

מתוך מאמר ראש הישיבה

מקוה בגיל שמונים

59 שנים לפטירתו של המגיד הירושלמי רבי בן-ציון ידלר, שב"ק ט"ו באב תשפ"א - תשנ"ב

כתיקונן. הוא לא נתן לעצמו מיד הרבה חופשות גם במצבו ובמרומי גילו. אך דבר אחד לא היה מסוגל רבי בן ציון לסבול: את אי יכולתו להיטהר במקוה.

כל זמן היותו מוטל במיטה בחוסר אונים - הוא ממש אינו מסוגל לזוז; אך ברגע שכוחותיו החלו לחזור אליו מעט הוא מרגיש מוכרח לטבול במי הדעת!

אך רעייתו הרבנית לא מסכימה לשמוע על דבר כזה: "בן ציון, אם תלך עכשיו למקוה זו סכנת נפשות ממש! מצוה הבאה בעבירה! אתה חייב להתחזק ולחכות שמצבך ישתפר ואז אתן לך ללכת כמה שתצרה!".

בתחילה רבי בן ציון ניסה להתווכח עימה ולהסביר לה עד כמה הדבר בנפשו, אך משראה שדבר לא יזיזה מעמדתה בחדרתה לבריאותו החליט לעשות מעשה.

בבניין הסמוך לביתו גר בנו, ונכדיו היו מגיעים מפעם לפעם לשהות ליד הסבא הדגול ולעזור לו, וכמוכן עד היום הם מתענגים על הזכרונות הטובים שנשארו להם מהשהייה בצילו. רבי בן ציון חיכה לזמן בו נכד יבוא לעזור לו, והיה מבקש ממנו לסייע לו לצאת מן הבית.

"אוואו גיסטו?" [להיכן אתה הולך?] שאלה הרבנית מרחוק בעודה עסוקה בעבודות הבית, והרב ענה: "לביתו של הרב דייטש, אני צריך לדבר עמו". הרב דייטש גר ליד המקוה, כך שגם אם אשתו תעקוב אחר מסלול הליכתו לא תחשוד במאום.

את המגבת ביקש הסבא מנכדו להחביא בצרורם, שלא תראה לעיני מי שאינה אמורה לראותה, וכך הלכו השניים פסיעה אחר פסיעה לכיוון המקוה הקרוב, שמימיו אף לא היו מחוממים, כדי להיטהר לפני ה'.

בחזרתו היה עולה לביקור אצל הרב דייטש, כך שמה שאמר לאשתו לא היה דיבור שקר חלילה.

רק לאחר עבור זמן היתה אשתו מבחינה במגבת הרטובה: "נאך א מאל האסט געווען אין מקוה?, נו, שוין... [שוב היית במקוה? נו, בסדר...]"

והיו הדברים לזכרון מול עיניו להתחזק בטבילת מקוה גם כשזה קצת קשה ולא מסתדר, וכפי שאמר מוהרנ"ת (שיש"ק ח"א קנח): מי שיהיה חזק בטבילת מקוה תמיד, יהיה איך שיהיה בודאי יתקן הכל. והוסיף רבי נתן ואמר: לתיבת "מקוה" יש שני פרושים: אחד לשון תקוה, כמו שכתוב (ירמיה יז, יג) "מקוה ישראל ה'", והשני לשון מקוה מים, כמו שכתוב (בראשית א, י) "ולמקוה המים קרא ימים". ושני הפרושים האלה הם אחד: מי שיהיה נזהר בטבילת מקוה-מים, ועל ידי זה יתוקן כל מה שעבר עליו.

(מפי נכדו חביבו הרב רא"י)

רבי בן ציון שכב באפיסת כוחות על המיטה כשמידי פעם שיעול אימתני תוקף אותו ומזעזע את גופו למשך דקות ארוכות. נוות ביתו כבר הורגלה מעט לשיעולים הכבדים, אך הפעם זה עבר את הגבול. היא חיכתה מעט, אולי ישתפר המצב, אך הוא רק הלך והחמיר. בלית ברירה היא הזמינה את הפרופסור שבהשגחה פרטית התגורר בסמוך, תוך שהיא ממלמלת פרקי תהלים.

בחשיבות רבה נכנס הפרופסור לחדרו של המגיד המפורסם והצמיד סטטוסקופ לראיותיו והאזין, כשמרגע לרגע ארשת פניו משתאה והולכת. הוא מבצע סדרת בדיקות נוספות, ובסימון הוא משאיר מרשם כתוב באותיות לטיניות מסולסלות. בצאתו מן הבית הוא מפטיר באוזני הרבנית: "דעתי שריאותיו לא-משהו, אך לפי מה שראיתי היום... עדיף שלא נדבר. רוצים

- תקחו את התרופה, לא רוצים - אל תקחו; האדם הזה מזמן כבר לא חי מן העולם הזה!".

וכך נמשכו חייו של המגיד רבי בן ציון במשך חמש עשרה שנים רצופות, בחיים שאינם מן העולם הזה, עד שנפטר בשיבה טובה בן כתשעים שנה. מידי פעם היה נופל למשכב ושיעוליו היו מחרידים לב כל שומע, עד שגופו היה מתגבר על המחלה בס"ד והיה ממשיך את סדר יומו כרגיל.

וסדר יומו לא היה כלול מקריאת עיתונים וספירת אוטובוסים כמוכן...

[ולו מכיון שנפלאות הקטרקט הגבוה ממנו סבל לא ראה כמעט מאום, לבד מכמה דברים שבקדושה אותם ראה בדרך פלא]. רבי בן ציון היה קם בשעת לפנות בוקר מוקדמת, או עדיף לומר בשעת לילה מאוחרת: בסביבות שתיים וחצי לפנות בוקר. לאחר הכנות רבות היה נעמד לתפילה עוד לפני עלות השחר (!), כיון שתפילתו היתה איטית כמונה מעות, סליחה, לא כמונה מעות אלא ממש מונה מעות: הוא היה מונה באצבעותיו כל מילה ומילה בכל פסוק מחדש, כפי שהדבר זכור לכל מי שראהו בתפילתו: "אשרי, יושבי, ביתך, עוד, יהלוק, סלה. אשרי, העם... ממש כך!"

הדבר היה מפליא ומיוחד כל כך, עד שהיו מחסידי בעלזא שהיו חוזרים מעריכת השולחן הטהור של הרה"ק מבעלזא, שהיה נערך בשכונת קטמון סמוך לבית מגוריו של המגיד הירושלמי, והיו סוטים מדרכם ועוברים דרך ביתו של רבי בן ציון, שם נעמדו והקשיבו בדומיה להשתפכות נפשו של הזקן המופלא בתפילה לפני ה' ולהדגשת חשיבותה של כל מילת-תפילה.

למעשה, רבי בן ציון היה מתאושש אט אט מחולשת הריאות ולאחר מספר ימים כבר היה מסתובב שוב בין בתי הכנסיות ומעורר את העם לשמירת המצוות

אני רק הולך לרב דייטש... רבי בן ציון ידלר

מיטות קינג סייז

סאונה ומקוה מפואר

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

שאלה:

כשוכר דירה, עלי לקלף את הסייד אמה על אמה "זכר לחורבן"?

תשובה: מחלוקת.

לפי זה ניתן לומר שכשנכנסת לדירה וראית שהיא מסוידת לגמרי - עליך לקלף את הסייד מאמה על אמה. אך אולי החיוב מוטל רק על מי שהבית שלו, כלשון הגמרא סד אדם את "ביתו" בסייד ומשייר בו דבר מועט.

ולמעשה: דעת ה"אגרות משה" (או"ח ח"ג ס' פו) שאכן השוכר פטור, ודעת שו"ת "דבר יהושע" (ח"ב ס' עג), ה"חזון איש" והגר"ש אלישיב (הובא במשנ"ב דרשו שם) שהשוכר חייב.

נציין כי הסוגיא רחבה הרבה יותר ממה שפרשנו כאן, ותלויה בעוד הרבה תנאים, כגון אם המשכיר בנה את הבית להשכרה בלבד או גם כדי לגור בו, וכן יש המחייבים רק אם המשכיר מסכים, וכתבנו רק לעורר את עיקרי הדינים.

הרחב דבר: נאמר בגמרא (ב"ב ס, ב) שכחלק מהתקנות שנתקנו לאחר חורבן בית המקדש לזכרון האבל, תיקנו שהמסייד את ביתו ישאיר אמה על אמה ללא סיד, וכן נפסק ב"שולחן ערוך" (או"ח ס' תקס"א).

והנה, יהודי שסייד את הכל ושכח להשאיר את האמה ללא סיד - חייב לקלף את הסייד מאמה אחת. אך נאמר בגמרא (שם) שהקונה בית מסויד לגמרי - "הרי הוא בחזקתו" ולא חייבים לקלף אמה על אמה. ומבאר ה"מגן אברהם" (שם סק"ד) שאנו מניחים שהסייד היה בהיתר, כגון שאת הבית בנה גוי לעצמו או שהבית סויד לפני חורבן ביהמ"ק. אך אם ידוע שהבית סויד באיסור - חייב לקלף אמה על אמה.

ניצוץ לשבת

מחנך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

פלא ושמו אומן

הטלטול, העומס, אנשים רק שרים ומאזינים?

"זאת הנשמה. היא יודעת, היא מרגישה, היא מבינה שזה משהו נצחי ועל טבעי והידיעה הזו גוברת על הכל. ומכאן כמובן גם מגיעות המניעות, אין סוף מניעות. הרי רבינו הוא ה'דוקטור של השמחה', והיום כשאני מתעסק כל היום סביב הנושא הזה אני חושב לעצמי לא פעם איך רבינו הקודש ידע כל כך במדויק לפרטי פרטים כיצד יראה הדור הזה, מה יהיו המחלות שלו, מה הוא יצטרך כדי לשרוד, מה יהיה עלינו לעשות בכדי לנצח את הריצה המטרופת של העולם הזה שמחריבה בדרך כל חלקה טובה.

"אבל פתאום מגלים שלכל שלב שאדם מגיע, רבינו כבר הניח לו שם מרשם תרופתי, ככה על האבן בצד, מ'שישה כבר היה כאן, ידע מה יעבור עליך', ה'ייתי כאן - אוהב אותך רבי נחמן', וזו הנחמה הכי גדולה, שמה שלא יהיה, עם ישראל בסוף ניצח הכל, יגיע ליעד, ייצמד לצדיקים ויעבור איתם כל מכשול, זאת ההרגשה באומן, וזאת השמחה הגדולה".

(מגזין 'ניצוץ' אדר תש"פ)

במילים אי אפשר להסביר את החוויה הזו ואת האהבה הזו שיש באומן". אומר הרב שמעון פרץ, הרב-הסטנדאפיסט שסוחף אחריו המונים בכל הרצאה ובכל עת מצוא. "אני תמיד אומר, שמי שהיה באומן צריך להבין שחייבים לעשות העתק הדבק. אדם פוגש חילונים, רחוקים, כיפות אדומות על הראש, כיפות סרוגות, ירוקות, חסה על הראש, בצל על הראש, לא משנה מי מה מו, כולם נקבצו ובאו לך.

"תרביץ לבן אדם הוא גיד לך זה תיקון. התחושה באומן היא, שברגע שאדם זכה להגיע לשם הוא זכה בזכיה גדולה, להבדיל כמו אדם שזכה בלוטו, אם יתנו לו סטירה הוא יחבק את הסוטר...

ובאמת זה כך, רבינו הקדוש שמתעסק כל הזמן ובפרט בימים של ראש השנה בתיקון הנצחי של העולם כולו אמר בפרוש שהוא צריך אותנו שם לצידו, אנחנו לא מבינים כלום אבל אם הוא אמר אז צריך לקיים".

כיצד אתה מסביר את הפלא הזה שלמרות הדרך,

איך הוא ידע הכל במדויק?... הרב פרץ בדרשה

פתגם השבוע

חברים

בונים או הורסים יותר מכולם

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת-שבע ודאל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

נסיון בריה

סטודיו
טאטע
סטודיו ליצירת יהודית

| ניצוץ בדי | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

מקושר לצדיק באמת

הלנו שהדפיס הכף ללב של ברסלב. הרב אורי לברטובסקי זצ"ל

בציון אנה ואנה, כשהוא מפזם את הניגון המפורסם "אונזער גרויסקייט און אונזער שיינקייט וועט מען זעהן ווען משיח וועט קומען" (= "את גדולתנו ואת תפארתנו, ייראו כשיבוא משיח צדקנו").

נסיעה במסירות נפש

על נסיעתו בחירוף נפש לאומן סיפר הרב לברטובסקי: "זה היה לפני למעלה משלושים ושלוש שנה, בעת שהתקרבת לחסידות ברסלב. הפחד שמא יתפסו אותנו היה גדול, אך באמת הפחד שלנו שמא לא נצליח להגיע לאומן ולזכות לתיקון הגדול, היה גדול יותר מאשר הפחד שיתפסו אותנו וישיבו אותנו במאסר."

"בצאנו לדרך המיטלטלת בלב וועד אך בוטח, והגענו לאוקראינה בערב ראש השנה. היינו שתי קבוצות שביחד מנו כעשרים ושלשה בני אדם; קבוצה אחת הייתה תחת הנהגתו של הגר"א ברלנד שליט"א, וקבוצה שניה בה היו עוד כעשר אנשים. האישור להגיע לאומן היה רק לעשרה אנשים, וככל שהתקרבו לאומן כך גברה המתחיות - מי מבינינו יזכה להגיע לציון הקדוש".

"בעוד המתחיות בשיאה, אסף הגר"א ברלנד שליט"א את כולנו בקרון הרכבת בו הוא שהה, והכריז 'אני הוא זה שארגנתי את הנסיעה הזו, ואני אחליט מי יהיו העשרה הראשונים שיסעו לאומן, והם יהיו דווקא לא מהקבוצה שלנו, אלא מהקבוצה המצטרפת'. עמדנו בהלם, אבל קיבלנו את הדברים. אך הנה בצום גדליה, למרבה הפלא התבשרנו שנתנו לנו אישור להגיע לאומן תחת השגחת ה'אינטוריסט' הממשלתי-קומוניסטי, שסידרו לנו הסעה ולקחו אותנו לאומן".

בשבע האחרון, יום למחרת תשעה באב, התמוטט ונפטר באופן פתאומי בסמוך לציון רבינו הקדוש הרב אורי לברטובסקי זצ"ל, מחשובי חסידי ברסלב בעיר צפת, יהודי משכמו ומעלה ומי שהביא לעולם את סמל "האש שלי" המופץ כיום בכל רחבי הגלובוס ומסמל את גדולתו של רבינו הקדוש.

למען כבוד הצדיק

בשיחה למדור "שיחת חברים" בעלון נחלי נצח לפני כעשור, סיפר הרב אורי לברטובסקי על נסיעותיו לאומן בימי מסך הברזל ועל הקשר העמוק שלו לציון רבינו הקדוש.

"לפני כעשרים שנה הגעתי לציון, ועל הציון הייתה מצבת שיש שהביאו מהארץ" סיפר הרב לברטובסקי זצ"ל. "ראיתי שלמען רבינו ראוי שתהיה פרוכת על המצבה, גם בשביל לעורר יותר רגש וחימומות, מצד זה שיכבדו את הציון יותר, וגם כי ראיתי אנשים שלא מזהים את הציון, כי זו רק מצבה".

"החלטתי שאני מכין פרוכת לציון. לא היה לי איך למדוד את גודל המצבה, אז מדדתי לפי גודל ידי, זרת לצד אגודל, וכך מדדתי רוחב גובה ועומק, וכשהגעתי לארץ אמדתי את הגודל, ולפי זה הזמנתי פרוכת. למרבה הפלא, כשהגעתי לציון והנחתי את הפרוכת, הגודל היה כל כך מדויק, עד כדי כך שגם אם הייתי מודד את זה ב'מטר' זה לא היה יוצא כל כך מדויק". מאז ועד סוף חייו דאג הוא להביא את הפרוכת לציון, ואת הפרוכת לבית הכנסת על יד הציון.

תיקון הכללי לאלפים

ר' אורי ממשיך ומספר על ציור הכיתוב של "האש שלי" בצורת להבה המופיע על הפרוכת: "באותה תקופה הלכתי לגרפיקאי, וניסיתי להסביר לו מה אני רוצה, כשאני עושה לו תנועה בכף ידי במטרה לתאר את הסלסול של הלוגו. למרבה הפלא הוא הבין במדויק מה אני מתכוון, ומיד החל לעבוד על זה כשבתוך זמן קצר הוא עשה בדיוק את מה שהתכוונתי".

בהמשך הדפיס ר' אורי מהדורה של 'התיקון הכללי', אותה נתן לחברות הנסיעות בכדי שיכניסו קונטרס אחד לכל כרטיס טיסה וכך יהיה לו חלק וזכות באמירת עשרת המזמורים שיגידו על הציון. מאז ועד היום זה נהפך ממש למנהג, שעם הכרטיס טיסה מצורף 'תיקון הכללי'.

בפעם הראשונה שראה הרה"ח ר' נחמן (קנלסקי) רוסישער ז"ל את הפרוכת הנ"ל, הוא החל להסתובב

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

הנכם מוזמנים למסע של קדושה והתעלות

עם הרה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א והרבנית שטרן תלי"א

בערב ראש חודש אול
הכנה והפילה לקראת השנה החדשה

סדנאות חיזוק, שיעורי תורה ונגינה
לאורך כל המסע

לציון רבינו הקדוש באומן

לבעל שם טוב הקדוש

ולרבי לוי יצחק מברדישוב

לפרטים ודרשמה 058-6338-444